

tiske Varer — men i det ene Tilfælde sender man 25,000 Kr. ud af Landet, og i det andet Tilfælde beholder man 30,000 Kr. i Landet. Det er den ganske overordentlig væsentlige Forskel, som man i Norge og adskillige andre Steder har Øje for. Jeg er naturligvis forberedt paa, at den ærede Ordfører vil sige, at det er ikke alle Pengene, der blive i Landet, for Metallerne skulle vi købe fra Udlandet. Meget vel, ønsker man det, lad os saa trække f. Eks. 10,000 Kr. fra til Metaller i begge Tilfælde; saa bliver det i det ene Tilfælde 15,000 Kr., man sender ud af Landet, i det andet 20,000 Kr. Netto, man beholder i Landet. Det er den store Forskel, og der er Anledning til at gøre denne Bemærkning, naar vi nu nylig paa andre Omraader have drøftet vore Statsbaners Rolle som vanskeliggørende Finansstyrelsen her i Landet. Da er det bedst at gøre sig klart, at der er netop med Hensyn til Banebygning og Anskaffelse af Lokomotiver og Vogne en overordentlig stor Forskel mellem os og forskellige andre Lande. I England eller Tyskland har man sat Milliarder i Jernbanebygning, hvor vi have sat Hundrede Millioner; men hver eneste Øre af disse Penge er] der bleven i Landet selv. Naar man i et Land udgiver 100 Millioner til Jernbanebygning, er det ingen Udgift for Nationen, naar Pengene blot tages fra en af Nationens Lommer og lægges over i andre, saa de blive indenfor Nationens Omraade. Hos os have vi været saa uheldige, delvis fordi vi ere nødte dertil, da vi ikke have Metaller, og delvis fordi vi ikke have forstaaet de økonomiske Hensyn, jeg her har søgt at klarlægge, at vi ved mange af den Slags Anskaffelser have maattet sende Pengene ud af Landet, og derved ere vi komne i et langt ugunstigere økonomisk Forhold, end hvis vi havde været i Stand til at beholde dem her i Landet. Det var særlig det, jeg vilde fremhæve og gøre opmærksom paa og henstille, om vi dog ikke en Gang kunde komme bort fra denne rent smaalige og rent snæversynede Betragtning af Spørgsmaalet Beskyttelse.

Jeg glædede mig over de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) som Ordfører for Socialdemokratiet. Jeg har i øvrigt glædet mig over hans Udtalelser paa dette Omraade før, men glædede mig særlig over hans Udtalelser i Dag, fordi de maaske vare klarere og bestemtere end nogen Sinde før.

Jeg glædede mig over, at det ærede Medlem sagde, det var en ganske naturlig og sund Ting, at vi sørgede for, at Landets Arbejde kom Landets Beboere til gode, og jeg glædede mig særlig over, at det ærede Medlem sagde, det gjaldt om her i Landet især i trange Tider at sætte Ryg mod Ryg og støtte hinanden gensidigt. Det er ikke Udtryk, jeg plejer at høre fra den Side i Tinget; men det glædede mig at høre dem, og det glædede mig, at den Sag, her er Tale om, har Evne til at fremkalde saadanne Ytringer. Jeg tror, at dersom de jevnligere hørtes fra den Side, og det blev klart for alle, at man fra den Side vilde føle sig solidarisk med alle andre Samfundsklasser i Landet, føle de forskellige Erhvervs Solidaritet, saa vilde i mange Tilfælde de Krav, der stilles fra den Side, blive mødte med mindre Antipati, end de blive. Hvis man forstod, at man fra den Side mente, at de danske Erhverv skulde staa Last og Brast udadtil, vilde man med mindre Animositet, end Tilfældet tidt er, se dem kæmpe om Udbyttet indadtil. Men jeg vil understrege, at det er et større Syn paa denne Sag end det, der ellers bliver gjort gældende her, og ogsaa blev gjort gældende fra den ærede Ordfører for Flertallet her i Tinget. Den ærede Ordfører er — hans mange udmærkede Egenskaber i øvrigt ufortalt, det er mig tit en Fornøjelse at høre hans Argumentation — paa dette Omraade Talsmand for en Anskuelse, som jeg finder smaatskaaren, som man maa se at komme bort fra, og som det er nødvendigt at komme bort fra; thi det er af ren økonomisk, pengelig Betydning for os selv at forstaa, at vi spare ikke ved for en ringe Profits Skyld at lade udføre i Udlandet det Arbejde, som kunde blive i Indlandet. At lade det udføre herhjemme, det bliver ikke blot til Fordel for de forskellige Fabrikanter og Aktieselskabernes Aktionærer, som man maaske ser skævt til, og ikke under den Fortjeneste, men det bliver til Fordel for alle Kredse i Landet og er en Maade, hvorpaa der skaabes nationale Indtægter, som vi have Grund til at holde paa i Tider som disse. Statskassensynet er for snævert et Hensyn at tage. Statskassen er ikke den største Kasse hos os, og det er ikke den alene, det gælder om at støtte; men det er Statskassens og dens Lederes Opgave at sørge for, at Nationens Velfærd i det hele taget bliver varetaget.

Jeg vil derfor slutte disse faa Bemærkninger med at sige, at jeg for mit Ved-